

Единъ день при майоръ Попова се явява унтеръ-офицера отъ разѣзда и съобщава, че отъ 3-я постъ билъ испратенъ човѣкъ на слѣдующия, — но на тоя постъ войницитѣ не се намѣрили. Поповъ далъ заповѣдъ да снематъ постоветѣ и съобщението отъ това врѣме ставало вече посредствомъ доброволци — казаци. Между това врѣмето ставало все по-тревожно и по-тревожно. Извѣстията, които смѣнявали едно — друго, били разнорѣчиви. Трѣбвало да се зематъ мѣрки за отбраната на града, поне до толкова, што да се даде възможностъ на жителитѣ да заминатъ задъ Балкана и да се принесатъ раненитѣ и болни войници. Множество работници българи работяли по укрѣпвяването на града. По тоя начинъ цѣлата околностъ на града и пѣтя за Шипка били покрити съ укрѣпления. Пристигналитѣ въ Казанлъкъ офицери, които отивали да се присѣдинятъ къмъ прѣдния отрядъ, били задържани отъ Попова, тъй като не било извѣстно, какво ставало между Казанлъкъ и Стара-Загора; помежду тѣзи градове вече не съществувало никакво съобщение.

На 19-и Юлий сутринъта, майоръ Поповъ получилъ записка отъ А. А. Фрезе за благоприятния вървежъ на работитѣ при Стара-Загора и за прѣдстоящото на другия день съединение на всички отрядъ наедно. Разбира се, това извѣстие съвършено успокоило майоръ Попова отъ къмъ Стара-Загора. Освѣтъ това и отъ къмъ Калоферъ се получили извѣстия не до тамъ обеспокоителни. Поповъ, слѣдъ като съобщилъ това приятно извѣстие на офицеритѣ, които незабавно трѣгнали да се явятъ на Гурко, съпровождани отъ събранитѣ въ Казанлъкъ драгуни, гусари и казаци, отишелъ да разгледа фортификационнитѣ работи на града. Въ това врѣме той изведнѣжъ съгледалъ по шосето безкрайна тѣлна пѣшеходи и конници: това били бѣжанцитѣ отъ Стара-Загора, отъ които се научилъ за поражението на юначното опълчение. Майоръ Поповъ бърже се върналъ въ града, събралъ градския съвѣтъ, безъ турцитѣ, за да вземе мѣрки за прѣнасяние на болнитѣ и раненитѣ. Казанлъчанитѣ, обаче, щомъ се научили за отстъплението на опълчението, започнали да се готвятъ да бѣгатъ. Улицитѣ на града били прѣпълнени съ народъ. Въздуха се оглушавалъ отъ охкания, писъкъ и ридания. Въ това врѣме единъ казакъ, който съ трудъ си пробивалъ пѣтъ, дошелъ при Попова и му подалъ записка отъ херцога Николая Максимилиановича. Въ записката